

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **N. V.**, zastoupena Mgr. Milanem Šikolou, advokátem se sídlem Jaselská 940/23, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 30. 3. 2016, čj. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 11. 2018, čj. 29 Ad 8/2016-111,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 11. 2018, čj. 29 Ad 8/2016-111, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2015, čj. X, žalovaná přiznala žalobkyni, státní příslušnici Ruské federace, podle § 29 odst. 1 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a s přihlédnutím k čl. 12, 16 odst. 1 a 30 odst. 3 Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení (č. 57/2014 Sb. m. s., dále jen „Smlouva"), starobní důchod ve výši 1.345 Kč měsíčně. Současně stanovila, že podle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 208/2014 Sb. žalobkyni náleží od lednové splátky v roce 2015 starobní důchod ve výši 1.370 Kč měsíčně.

[2] Žalovaná následně v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 30. 3. 2016 zamítla námitky žalobkyně proti tomuto rozhodnutí.

[3] Mezi účastníky byl sporný režim doby pojištění od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2008, kterou žalovaná vyhodnotila jako ruskou. Stěžovatelka sice v té době pracovala na území České republiky a odváděla zde pojistné na sociální zabezpečení, podstatné však bylo, že měla ke dni 31. 12. 2008 trvalé bydliště v Ruské federaci. Právě tato okolnost je podle čl. 30 odst. 3 Smlouvy rozhodná pro určení státu, který vezme dobu pojištění do 31. 12. 2008 v potaz.

[4] Místo trvalého bydliště žalovaná určila podle čl. 13 Ujednání mezi Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a Ministerstvem práce a sociální ochrany Ruské federace k provádění Smlouvy (č. 58/2014 Sb. m. s., dále jen „Ujednání"). Žalobkyně sice měla trvalé bydliště v České republice, nedoložila však doklad o odhlášení z ruské evidence, pro účely Smlouvy proto bylo třeba vycházet z toho, že její trvalé bydliště bylo v Ruské federaci.

[5] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalované bránila žalobou. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 3. 11. 2016, čj. 29 Ad 8/2016-36, napadené rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2016 zrušil s tím, že žalovaná, jako český nositel pojištění a příjemce pojistného plnění za sporné období pojištění žalobkyně, neučinila vše potřebné pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně o přiznání starobního důchodu. Pokud ruský nositel pojištění nezohlednil žádosti žalované ani žalobkyně o přepočet ruské dávky, bylo podle krajského soudu v souladu s čl. 29 Smlouvy na žalované, aby učinila řádný pokus o vyřešení sporné otázky jednáním a konzultací s ruským nositelem pojištění, případně pak diplomatickou cestou, popřípadě aby vyzvala nadřízený orgán Ruské federace, aby konal v duchu Smlouvy, či řádně zdůvodnil, proč tak neučiní.

[6] Žalovaná napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou, a proto rozsudkem ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Ads 330/2016-28, rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Nejvyšší správní soud odkázal na čl. 30 odst. 3 Smlouvy, který obsahuje přechodné ustanovení pro dobu pojištění (zaměstnání) získanou do 31. 12. 2008, a na čl. 13 Ujednání, který obsahuje definici trvalého bydliště podle Smlouvy. Nejvyšší správní soud uvedl, že z těchto ustanovení jasně vyplývá, že pro určení režimu dob pojištění do 31. 12. 2008 je rozhodné pouze místo trvalého bydliště pracovníka. Další skutečnosti (místo výkonu práce, právní řád, kterým se v té době řídily související vztahy, respektive otázka, kde pracovník odváděl pojistné na sociální zabezpečení) jsou proto irelevantní. Zjišťování místa trvalého bydliště dále rozvádí čl. 13 Ujednání, který konkrétně zavádí domněnku místa trvalého bydliště ve státě, jehož je pracovník příslušníkem. Vyvrátit ji lze předložením dokladů o trvalém bydlišti na území druhé smluvní strany a o odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti. V projednávané věci bylo tedy namístě aplikovat čl. 30 odst. 3 Smlouvy i čl. 13 Ujednání a interpretovat je v souladu s jejich dikcí, která svědčí o jednoznačné vůli smluvních stran.

[8] Nejvyšší správní soud současně uvedl, že nijak nezlehčuje situaci žalobkyně, zdůraznil však, že se nejedná o výsledek postupu žalované. Žalobkyně se má domáhat zohlednění sporných dob pojištění u ruských orgánů. Tvrzení, že tak odmítají učinit, neodpovídá doloženým podkladům (potvrzení Penzijního fondu Ruské federace ze dne

10. 6. 2015, č. l. 9 spisu žalované). Vyplývá z nich pouze to, že jí byla při výpočtu ruského starobního důchodu (penze) zohledněna odpracovaná doba do 21. 4. 1998 a údaje o odpracované době po tomto datu nemají ruské orgány k dispozici. Za těchto okolností je skutečně pouze na ní, aby svá práva bránila, především se nabízí, aby ruským orgánům sdělila okolnosti týkající se její tehdejší práce v České republice, případně se proti jejich postupu bránila prostředky, které jí k tomu poskytuje ruský právní řád, případně prostředky mezinárodního práva. Vychází-li se z pravidel Smlouvy a Ujednání, měly by následovat kroky ruských orgánů k prověření těchto skutečností. Jejich posouzení však není a ani nemůže být předmětem hodnocení českých orgánů.

II. Nový rozsudek krajského soudu

[9] Krajský soud v dalším řízení v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2016 opětovně zrušil a žalované uložil zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který zjistil při nově nařízeném jednání, a konstatoval, že napadené rozhodnutí nemůže obstát.

[10] Krajský soud uvedl, že za žalobkyni bylo hrazeno žalované pojistné za roky 1996 – 2008 (což bylo mezi účastníky nepochybné) a toto období česká strana do starobního důchodu žalobkyně nezapočetla. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla dvojí trvalé bydliště a vyvázanost ze země původu prokázala až v roce 2012, je žalovaná přesvědčena, že sporné období měla započíst ruská strana, kterou též k tomuto úkonu dvěma přípisy vyzvala. Ruský nositel pojištění potvrdil odpověďmi doby pojištění žalobkyně v Ruské federaci, provedení přepočtu ruské dávky však nereflektoval. Nereagoval písemně vůbec na osobní žádost žalobkyně o provedení tohoto přepočtu, která byla zaslána na předepsaném tiskopisu. Až k poslední urgenci a další žádosti žalobkyně ruská strana (penzijní fond Ruské federace Ivanovské oblasti, Tejkovo) zaslala jak žalobkyni samé, tak českému nositeli důchodového pojištění přípis - formulář pro komunikaci ze dne 25. 1. 2018, kterým uznala sice pouze částečné období, označené výše jako sporné, nicméně tedy alespoň období rozsahu 3 let, 3 měsíců a 16 dní, tedy období od 16. 9. 1998 do 31. 12. 2001 jako dobu pojištění. Ruská strana též uvedla, že v daném rozsahu provádí přepočet dávky ruské penze.

[11] V žalobou napadeném rozhodnutí žalované odkazuje správní orgán na čl. 12 a čl. 16 odst. 1 Smlouvy, z nichž je patrné, že nárok na důchod žalobkyně podle právních předpisů ČR může vzniknout s přihlédnutím k dobám pojištění podle právních předpisů Ruské federace a je závislý na poměru délky dob pojištění k celkové době pojištění (zaměstnání). Pokud tedy ruská strana v průběhu řízení soudu reagovala na opakované urgence žalobkyně i správního orgánu k uznání určité doby pojištění – sám správní orgán uvádí, že ruskou stranu k tomuto opakovaně vyzýval, neshledal krajský soud žádný důvod, pro který by měl žalobu, domáhající se přepočtu důchodu právě s ohledem na uznání sporné doby pojištění, zamítat, jak žalovaná navrhovala. Naopak, krajský soud je přesvědčen, že v tomto směru je nutné hodnotit posledně provedený důkaz jako důkaz o prokázaném nároku žalobkyně na žádaný přepočet dávky. Krajský soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí žalované a věc jí vrací k dalšímu řízení, v němž žalovaná má vzít v úvahu podklad ruské strany a provést přepočet starobního důchodu žalobkyně.

III. Obsah kasační stížnosti

[12] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř s.").

[13] Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky vydané v roce 2016 na základě rozhodnutí ruského nositele pojištění z roku 2018 a navíc stěžovatelku zavázal ke zhodnocení doby, k jejímuž hodnocení je příslušný ruský nositel pojištění, který část sporné doby pro výši ruského starobního důchodu již započetl. Tímto postupem krajský soud porušil čl. 30 odst. 3 Smlouvy, a zároveň i § 75 a § 110 odst. 4 s. ř s., neboť zjevně rozhodl v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Ads 330/2016-28. Krajský soud v napadeném rozsudku nijak neodůvodnil, na základě jakého ustanovení právního předpisu se odchýlil od právního názoru Nejvyššího správního soudu. Poukázal pouze na sdělení ruského nositele pojištění ze dne 25. 1. 2018, podle něhož byl na ruské straně proveden přepočet důchodu žalobkyně ode dne 1. 1. 2018 na základě doby pojištění získané na území České republiky od 16. 9. 1998 do 31. 12. 2001. Z toho krajský soud dovodil, že „*neshledal žádný důvod, pro který by měl žalobu zamítat, jak žalovaná navrhovala*".

[14] Stěžovatelka má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a skutkovým stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Změna výše důchodu vypláceného cizozemským nositelem pojištění, ke které dojde po vydání napadeného rozhodnutí o přiznání důchodu, nemůže být dle názoru stěžovatelky důvodem pro jeho zrušení. Krajský soud nenamítá, že by stěžovatelka při rozhodování o přiznání starobního důchodu podle českých právních předpisů porušila ustanovení zákona o důchodovém pojištění či Smlouvy. V podstatě jediná okolnost, o kterou se rozsudek krajského soudu opírá a kterou je zdůvodněno zrušení rozhodnutí českého nositele pojištění (tj. stěžovatelky) o přiznání starobního důchodu je ta, že ruský nositel pojištění uznal spornou dobu pojištění a přepočítal ruský starobní důchod. Pochybení ruského nositele pojištění při stanovení výše ruského starobního důchodu však nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí vydaného českým nositelem pojištění o přiznání starobního důchodu ze systému českého důchodového pojištění. Krajský soud tak v podstatě českého nositele pojištění činí odpovědným za postup nositele pojištění cizího suverénního státu.

[15] Zároveň krajský soud neosvětlil, co je myšleno prokázaným nárokem žalobkyně na žádaný přepočet dávky, když je zřejmé, že podle čl. 30 odst. 3 Smlouvy má Penzijní fond Ruské federace vzít v úvahu nejen doby pojištění v Ruské federaci (za které již žalobkyni přiznal a vyplácí důchod), ale i doby pojištění získané v České republice do 31. 12. 2008. Stěžovatelka neshledává právní opory pro to, aby dobu pojištění zhodnocenou již ruským nositelem pojištění (od 16. 9. 1998 do 31. 12. 2001) duplicitně hodnotila i pro výši českého starobního důchodu. Pokud zástupkyně stěžovatelky při soudním jednání konaném dne 3. 9. 2018 uvedla, že zohlední potvrzení ruské strany, rozhodně tím nemínila, že žalobkyni pro výši českého starobního důchodu započte dobu pojištění od 16. 9. 1998 do 31. 12. 2001, kterou již zhodnotil ruský nositel pojištění.

[16] Žalobkyně se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

IV. a) Posouzení přípustnosti kasační stížnosti

[17] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost má požadované formální náležitosti, byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a řádně zastoupenou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), přistoupil k posouzení přípustnosti kasační stížnosti i s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud ve věci rozhodoval znovu po zrušení jeho původního rozsudku Nejvyšším správním soudem.

[18] Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná proti rozhodnutí, *jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval dříve ve své rozhodovací praxi (viz např. rozsudek ze dne 10. 5. 2010, čj. 2 As 6/2010-163), smyslem a účelem zákazu opakovaného posuzování téže věci je vyloučení situace, kdy by se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj závazný právní názor a tento názor byl nižším soudem respektován (k tomu srov. rovněž nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Podle výše uvedeného rozsudku čj. 2 As 6/2010-163 „[*s*]*měřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jímž tento rozhodl poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, je kasační stížnost přípustná stran právní otázky, jíž se Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku nezabýval, nebo stran otázky, že se krajský soud závazným právním názorem neřídil*.“

[19] S ohledem na předeslané je kasační stížnost v projednávané věci přípustná, neboť stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud v rozporu s § 110 odst. 4 s. ř s. neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, a dále namítá porušení § 75 s. ř. s., k němuž mělo dojít v dalším řízení před krajským soudem.

[20] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích uplatněných námitek a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost je důvodná.

IV. b) K principu rozhodování na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

[22] Jádrem kasační argumentace je, že krajský soud porušil zásadu soudního přezkumu stanovenou v § 75 odst. 1 s. ř. s., pokud rozhodnutí stěžovatelky ze dne 30. 3. 2016 zrušil s poukazem na sdělení ruského nositele pojištění z ledna 2018, podle něhož byl na ruské straně proveden přepočet důchodu žalobkyně ode dne 1. 1. 2018 na základě doby pojištění získané na území České republiky od 16. 9. 1998 do 31. 12. 2001. Z toho krajský soud

dovodil, že „*neshledal žádný důvod, pro který by měl žalobu zamítat, jak žalovaná navrhovala*“.

[23] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[p]*ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*“. Toto ustanovení tak stanovuje časový okamžik, ke kterému soud v rámci přezkumu správního rozhodnutí posuzuje skutkovou a právní stránku věci. Jedná se tedy o časové ohraničení „skutečností“ (skutkových či právních), ke kterým soud může, a ke kterým naopak nesmí přihlížet. Obecně tedy platí, že závěry žalovaného správního orgánu nelze zpochybnit skutečnostmi nastalými až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2003, čj. 7 Ads 1/2003-45). Je totiž nutné respektovat rozdělení moci výkonné a soudní a nezasahovat nad rámec zákona do výkonu státní správy správním orgánem (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P. *Soudní řád správní - online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 75).

[24] Rozhodne-li krajský soud v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového a právního stavu existujícího v době vydání svého rozsudku, nikoliv podle skutkového stavu, který byl v době rozhodnutí žalovaného, jedná se o vadu řízení. Toto pochybení nemusí vést ke zrušení rozsudku krajského soudu pouze tehdy, nemělo-li vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 8 Afs 32/2008-59).

[25] V posuzovaném případě bylo rozhodnutí žalované vydáno dne 30. 3. 2016. Krajský soud v napadeném rozsudku žalovanou zavázal, aby při dalším posouzení věci vzala v úvahu podklad ruské strany z ledna 2018 a provedla přepočet starobního důchodu žalobkyně. Stěžovatelce tak lze přisvědčit, že krajský soud považoval za rozhodující pro posouzení věci skutečnost, která nastala až po vydání napadeného rozhodnutí žalované. V rozporu se zásadou stanovenou v § 75 odst. 1 s. ř. s. tak vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho rozhodování, nikoliv v době rozhodování správního orgánu. Nadto z odůvodnění rozsudku krajského soudu není zřejmé, v jakém směru by měl podle krajského soudu obsah sdělení ruské strany ovlivnit výpočet starobního důchodu žalobkyně učiněný žalovanou.

[26] Nejvyšší správní soud vzal při hodnocení věci v úvahu, že zásada stanovená v § 75 odst. 1 s. ř. s. neplatí absolutně. Ústavní soud ve své judikatuře dovodil možnost přihlížet ke skutkovým či právním novotám ve výjimečných případech, kdyby vzhledem ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (viz např. nálezy ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, nebo ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 712/05). V některých případech tak lze ke změně skutkového a právního stavu, která nastala až po vydání rozhodnutí správního orgánu, přihlédnout. Například při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení, je soud povinen přihlédnout i ke skutečnostem nastalým po ukončení exekučního řízení, pokud jde o skutečnosti zpochybňující existenci samotného exekučního titulu (viz rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 Afs 28/2011-181). Skutkové novoty jsou přípustné též v situaci, kdy mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, stanoví povinnost přihlížet k určitým skutečnostem kdykoliv v průběhu řízení. Jedná se např. o nutnost respektování zásady *non-refoulement* v řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011-131, či ze dne 4. 2. 2013,

čj. 8 Azs 27/2012-65; k přehledu výjimek z § 75 odst. 1 s. ř. s. srov. rovněž Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 599-603).

[27] Krajský soud však v napadeném rozsudku svůj závěr o prolomení zásady stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. nijak blíže nevysvětlil. V odst. 15 svého odůvodnění toliko konstatoval, že „*přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a konstatoval, že po provedení soudního řízení napadené rozhodnutí nemůže obstát*." (ke stejnému pochybení srov. též rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, čj. 1 As 336/2018-25).

[28] Podle § 77 odst. 2 s. ř. s. může soud v rámci dokazování *zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.* Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že doplňuje-li soud dokazování, tj. provádí důkazy nové, ve správním řízení neprovedené, musí dbát především toho, aby jím prováděné důkazy směřovaly ke skutkovému stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Požadavky § 75 odst. 1 s. ř. s. soud není omezen pouze tehdy, jsou-li dány výjimky ze zásady fixace skutkového stavu k okamžiku rozhodování správního orgánu (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 632). Nejvyšší správní soud nad rámec shora uvedeného poznamenává, že důvody, jež by v daném případě opodstatňovaly přihlédnout k novým skutečnostem (sdělení ruského nositele pojištění z ledna 2018) a nerespektovat tak obecně platnou zásadu soudního přezkumu dle § 75 odst. 1 s. ř. s., sám neshledal. V oblasti důchodového pojištění nadto obecně platí zásada, že pokud se změní skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, správní orgán vydá nové rozhodnutí (srov. § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Příčinou mohou být jednak dodatečně zjištěné, přestože v minulosti existující skutečnosti, stejně jako skutečnosti, které nastaly až v průběhu výplaty dávky. Jak však již Nejvyšší správní soud uvedl výše, v podmínkách projednávané věci není zřejmé, v jakém směru by podle krajského soudu měly tyto nové skutečnosti ovlivnit výpočet starobního důchodu žalobkyně učiněný žalovanou.

[29] Ačkoliv krajský soud svůj postup podle § 77 odst. 2 s. ř. s. v podrobnostech nerozvádí, z obsahu odůvodnění jako celku se lze domnívat, že krajský soud byl při opětovném zrušení rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1 s. ř. s. nejspíš veden snahou minimalizovat náklady řízení žalobkyně, které postup ruských orgánů nechtěl klást k tíži. Nejvyšší správní soud si je plně vědom složité situace žalobkyně při vymáhání jejího nároku na důchod a tuto nijak nezlehčuje, jak však již zdůraznil ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Ads 330/2016-28, tato situace není výsledkem postupu žalované, nýbrž postupu ruských orgánů penzijního pojištění. Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud snaze krajského soudu do určité míry rozumí, nic to však nemění na skutečnosti, že krajský soud v projednávané věci postupoval v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. a dopustil se vady řízení, která současně způsobila nezákonnost jeho rozhodnutí.

V. Závěry a náklady řízení

[30] Otázkou posouzení režimu doby pojištění od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2008 se již Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Ads 330/2016-28, který ostatně stavěl na závěrech předchozí judikatury, konkrétně rozsudku ze dne ze dne 9. 3. 2017, čj. 9 Ads 228/2016-28; v této souvislosti lze pak odkázat i na pozdější judikaturu k této problematice, která tyto závěry potvrdila, srov. rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2018, čj. 5 Ads 212/2016-36, ze dne 28. 2. 2018, čj. 8 Ads 163/2017-39, nebo ze dne 11. 1. 2018, čj. 5 Ads 231/2017-23. V dalším řízení bude na krajském soudu, aby žalobu znovu věcně posoudil a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a své závěry řádně a v úplnosti odůvodnil.

[31] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedeným důvodům napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu